

UZASADNIENIE

W dniu 18 maja 2012 roku powód (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. wniósł przeciwko pozwanemu E. W. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zapłatę kwoty 2.690,90 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w kwocie 34 zł i kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że pozwany był związany z pierwotnym wierzycielem (...) Sp. z o. o. umową, z tytułu której winien uiszczać na rzecz pierwotnego wierzyciela kwotę stanowiącą wartość przedmiotu sporu, czego jednak nie uczynił. Powód w dniu 2 lutego 2012 roku nabył na podstawie umowy przelewu wierzytelności – w kwocie stanowiącej wartość przedmiotu sporu.

Vide: pozew k. 7-11, 67-68

W dniu 1 czerwca 2012 roku w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 815344/12 referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodny z żądaniem pozwu.

Vide: nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 12

W ustawowym terminie pozwany E. W. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 1 czerwca 2012 roku, zaskarżając go w całości, zarzucając, że powód nie wykazał i nie udowodnił wysokości zgłoszonego roszczenia oraz jego wymagalności. Wobec powyższego pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, że według treści pozwu powód nie wykazał, aby pozwany zawarł z (...) Sp. z o. o. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz aby z tego tytułu powstały jakiegokolwiek wierzytelności. Dowodu powstania wierzytelności, jak i ich wysokości nie stanowi wykaz wierzytelności objętych umową sprzedaży wierzytelności zawartej pomiędzy powodem a (...) Sp. z o. o. W tym stanie rzeczy, w ocenie pozwanego, powód nie sprostał obowiązkowi udowodnienia roszczenia. Ponadto brak załączonych do pozwu dokumentów uniemożliwia pozwanemu szersze merytoryczne ustosunkowanie się do zgłaszanego roszczenia.

Vide: sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 40-41

Postanowieniem z dnia 23 maja 2018 roku w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 815344/12 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku.

Vide: postanowienie k. 52

Wobec treści art. 505¹ k.p.c. niniejsza sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 czerwca 2011 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarła z E. W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w ofercie „O. dla Firm”.

dowód: umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 14 czerwca 2011 roku k. 110-113

(...) Sp. z o. o. w W. wystawił pozwanemu E. W.:

- w dniu 1 lipca 2011 roku fakturę VAT nr (...) tytułem świadczonych usług telekomunikacyjnych naliczonych w okresie rozliczeniowym od dnia 1 czerwca 2011 roku do dnia 30 czerwca 2011 roku na kwotę 383,51 zł, z terminem płatności przypadającym na dzień 15 lipca 2011 roku,
- w dniu 1 lipca 2011 roku notę odsetkową nr (...) tytułem odsetek za zwłokę z tytułu opóźnienia płatności z tytułu faktur nr (...) łącznie na kwotę 14,34 zł, z terminem płatności przypadającym na dzień 15 lipca 2011 roku,
- w dniu 1 sierpnia 2011 roku fakturę VAT nr (...) tytułem świadczonych usług telekomunikacyjnych naliczonych w okresie rozliczeniowym od dnia 1 lipca 2011 roku do dnia 31 lipca 2011 roku na kwotę 192,20 zł, z terminem płatności przypadającym na dzień 16 sierpnia 2011 roku,
- w dniu 1 września 2011 roku fakturę VAT nr (...) tytułem świadczonych usług telekomunikacyjnych naliczonych w okresie rozliczeniowym od dnia 1 sierpnia 2011 roku do dnia 31 sierpnia 2011 roku na kwotę 140,22 zł, z terminem płatności przypadającym na dzień 15 września 2011 roku,
- w dniu 4 listopada 2011 roku notę obciążeniową nr (...) w związku z niedotrzymaniem warunków zawartej umowy, w kwocie 1.798,66 zł, z terminem płatności przypadającym na dzień 25 listopada 2011 roku.

dowód: faktura VAT nr (...) k. 100, faktura VAT nr (...) k. 103, nota odsetkowa nr (...) k. 102, faktura VAT nr (...) k. 99, nota obciążeniowa nr (...) k. 101

W dniu 10 października 2011 roku (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. podpisała z (...) 1 Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym z siedzibą w W. umowę ramową przelewu wierzytelności. Przedmiotem umowy było ustalenie zasad, w oparciu o które nastąpi przeniesienie – w rozumieniu przepisów art. 509 i nast. Kodeksu Cywilnego – przez Cedenta na rzecz Cesjonariusza istniejących i wymagalnych wierzytelności pieniężnych względem byłych abonentów Cedenta, zwanych dalej Dłużnikami, z którymi umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zostały rozwiązane lub wygasły, wynikających z nieopłaconych należności głównych oraz odsetek z tytułu świadczenia przez Cedenta usług telekomunikacyjnych na podstawie zawartych umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w celu zarządzania nimi (§ 1 ust. 1 umowy).

W § 2 ust. 14 ww. umowy strony ustaliły, że przelew wierzytelności ze skutkiem z art. 509 k.c. dochodzi do skutku z chwilą zapłaty ceny określonej w Porozumieniu.

W dniu 2 lutego 2012 roku (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. podpisała z (...) 1 Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym z siedzibą w W. porozumienie do umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 10 października 2011 roku. Strony porozumienia ustaliły wartość wierzytelności oraz wskazały, że zapłata ceny nastąpi jednorazowo, w terminie 7 dni od daty podpisania porozumienia (pkt 5 porozumienia). Zapłata ceny miała natomiast nastąpić w formie przelewu na rachunek bankowy Cedenta (pkt 6 porozumienia). Do porozumienia dołączony został wykaz przenoszonych wierzytelności, w tym dotyczący wierzytelności pozwanego E. W..

dowód: umowa ramowa przelewu wierzytelności z dnia 10 października 2011 roku k. 69-76v, porozumienie z dnia 2 lutego 2012 roku k. 77-77v, załącznik z dnia 3 lutego 2012 roku k. 78-79

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony wyżej stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów prywatnych przedstawionych przez stronę powodową. Jak to będzie wyjaśnione w dalszej części uzasadnienia, dokumenty prywatne przedstawione przez stronę powodową nie okazały się jednak przydatne dla udowodnienia okoliczności najistotniejszych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności wykazania przysługującej stronie powodowej legitymacji czynnej w niniejszej sprawie.

Sąd natomiast postanowił pominąć dowód z opinii biegłego księgowego na okoliczność istnienia wymagalnej należności pozwanego względem powoda – na podstawie całości dokumentacji posiadanej przez pozwanego oraz

dowodu z zeznań pozwanego, jako zbędnego dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, o czym będzie szerzej mowa w dalszej części uzasadnienia.

W obecnym kształcie procesu cywilnego ustawowo podkreślono jego kontrydiktoryjny charakter, czego potwierdzeniem są regulacje zawarte w art. 232 k.p.c. oraz w art. 6 k.c. Ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania. To one są dysponentem toczącego się procesu i od nich zależy jego wynik. Mają bowiem obowiązek przejawiać aktywność, w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Podstawę prawną żądania stanowił art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne (t. j. Dz. U. z 2018 roku, poz. 1954 z późn. zm.) (dalej jako ustawa) oraz art. art. 509 § 1 i § 2 k.c.

Zgodnie z art. 56 ust. 1 ww. ustawy świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Stosownie do § 2 wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony (art. 511 k.c.).

Pamiętać należy, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi.

Strona powodowa formułując żądanie w niniejszej sprawie przedstawiła jako materiał dowodowy umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartą w dniu 14 czerwca 2011 roku pomiędzy (...) Sp. z o. o. w W. a pozwanym E. W. (k. 110-113), wystawione przez (...) Sp. z o. o. w W. faktury, noty odsetkowe i obciążeniowe tytułem świadczonych usług telekomunikacyjnych, na wskazane tam kwoty oraz z ustalonym terminem płatności (99-103), jak również umowę ramową przelewu wierzytelności z dnia 10 października 2011 roku (k. 69-76v.), porozumienia z dnia 2 lutego 2012 roku (k. 77-77v) wraz z wykazem przenoszonych wierzytelności, w tym dotyczącej pozwanego (k. 78-79).

W niniejszym postępowaniu Sąd, biorąc pod uwagę zarzuty, które zostały podniesione przez stronę pozwaną w ramach elektronicznego postępowania upominawczego, uznał, że powództwo jest niezasadne i podlega oddaleniu w całości.

W tym miejscu należy wskazać, że dokument prywatny nie korzysta z domniemania prawdziwości zawartych w nim oświadczeń, każda zaś osoba mająca w tym interes prawny może twierdzić i dowodzić, że treść złożonych oświadczeń nie odpowiada stanowi rzeczywistości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 1982 roku w sprawie o sygn. akt III CRN 65/82, L.).

W ocenie Sądu strona powodowa nie zdołała wykazać legitymacji czynnej do występowania w niniejszej sprawie w charakterze powoda. Wprawdzie powód przedłożył odpis umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 10 października 2011 roku wraz z porozumieniem do tejże umowy, zawartym w dniu 2 lutego 2012 roku. Powyższe dokumenty prywatne nie mogły jednak stanowić podstawy ustalenia, że faktycznie powód nabył dochodzoną wierzytelność. Przede wszystkim strony zastrzegły w § 2 ust. 14 ww. umowy, że przelew wierzytelności ze skutkiem z art. 509 k.c. dochodzi do skutku z chwilą zapłaty ceny określonej w Porozumieniu. Następnie w dniu 2 lutego 2012 roku strony umowy zawarły porozumienie, w którym ustaliły wartość wierzytelności oraz ponownie zastrzegły, że zapłata ceny nastąpi jednorazowo, w terminie 7 dni od daty podpisania porozumienia (pkt 5 porozumienia). Zapłata ceny miała natomiast nastąpić w formie przelewu na rachunek bankowy Cedenta (pkt 6 porozumienia). Zgodnie z art. 89 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych albo wynikających z właściwości czynności prawnej, powstanie lub ustanie skutków czynności prawnej można uzależnić od zdarzenia przyszłego i niepewnego (warunek). Skoro zgodnie z omawianym postanowieniem przeniesienie tytułu prawnego do wierzytelności objętych umową było uzależnione od zapłaty ceny, to rolą powoda było udowodnienie spełnienia tego warunku. Wskazać bowiem należy, że dołożenie warunku zawieszającego wywołało stan zawieszenia – do chwili ziszczenia się warunku

umowa przelewu wierzytelności nie wywołuje skutku rozporządzającego. Zaprzeczenie przez pozwanego powództwu zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, skutkowało obciążeniem powoda, zgodnie z art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c., ciężarem udowodnienia wszystkich okoliczności uzasadniających powództwo, w tym również wykazania ziszczenia się warunku zawieszającego zawartej umowy przelewu wierzytelności w postaci zapłaty ceny. Tymczasem strona powodowa nie przedstawiła żadnego dowodu na tę okoliczność, w konsekwencji czego Sąd orzekający nie znalazł podstaw do stwierdzenia wystąpienia skutku rozporządzającego umowy ramowej przelewu wierzytelności. Wskazać należy, że już ta sama okoliczność uzasadniała oddalenie powództwa a contrario na zasadzie art. 509 § 2 k.c.

Mając na uwadze powyższe rozważania, przyjąć należało, że powód uchybił jednej z podstawowych zasad postępowania cywilnego określonej w przepisie art. 6 k.c., a mianowicie obowiązkowi udowadniania faktów i twierdzeń przez stronę wywodzącą z tychże faktów skutki prawne. Zdaniem Sądu, niewątpliwie to rzeczą powoda było dążenie do zgromadzenia i przedstawienia Sądowi należytego rodzaju dowodów na poparcie żądania zawartego w pozwie. Dysponentami postępowania dowodowego są strony, tym samym Sąd nie jest odpowiedzialny za rezultat postępowania dowodowego. Zgodnie z przepisem art. 224 § 1 k.p.c. przewodniczący zamyka rozprawę po przeprowadzeniu dowodów i udzieleniu głosu stronom. Zadaniem Sądu jest rozstrzygnąć spór na podstawie zgromadzonego przez strony materiału dowodowego. Wskazana w zdaniu drugim przepisu art. 232 k.p.c. możliwość dopuszczenia dowodu z urzędu winna nadto mieć zastosowanie wyjątkowo i jedynie wówczas, gdy strona nie potrafi, ze względu na swoją nieporadność, udowodnić przedstawionych twierdzeń.

Rzeczą sądu w postępowaniu cywilnym nie jest dokonywanie jakichkolwiek czynności mających na celu uzupełnienie lub wyjaśnienie twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Z przytoczonych przepisów wynika w sposób wyraźny nakaz dla strony, zwłaszcza wszczynającej postępowanie, że powinna w sposób aktywny dążyć do wykazania za pomocą odpowiednich środków dowodowych zasadności swoich twierdzeń. Podkreślić zaś należy, że powód jest podmiotem gospodarczym, od którego należy wymagać wyższych standardów także w zakresie dowodzenia swoich racji. Powód nie może przy tym przerzucać w tym zakresie ciężaru dowodu na pozwanego. Stanowisko pozwanego może się bowiem ograniczyć do samego zaprzeczenia okolicznościom podanym w pozwie, a to oznacza, że słuszność żądania tak co do zasady, jak i co do wysokości, winna zgodnie z regułami postępowania dowodowego wykazać strona powodowa. W tych okolicznościach brak było podstaw do podejmowania przez Sąd działań z urzędu.

Z tej też przyczyny – braku wykazania legitymacji czynnej po stronie powodowej – Sąd pominął dowód z opinii biegłego oraz dowodu z zeznań pozwanego, jako zbędnego dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd, działając na podstawie art. 509 § 2 k.c. a contrario w zw. z art. 6 k.c., orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu Sąd postanowił jak w punkcie II wyroku, na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Biorąc pod uwagę, że powód przegrał niniejsze postępowanie w całości, Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, stanowiącą wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanego, ustaloną w oparciu o § 2 ust. 1 i 2 oraz § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 roku, poz. 490 z późn. zm.).

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w rep. C i kontrolce wniosków o uzasadnienie;

2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda;
3. akta przedłożyć z wpływem lub za 21 dni wraz z zpo.

G., dnia 22 października 2018 roku SSR Anna Mejka